

VYVOLME SOBĚ DNES

BARAK ASBILL

(Konference Špindlerův Mlýn, říjen 2011)

Chvála Pánu! Jsem rád, že jsem zde. Byla to daleká cesta, ale Bůh, který je velmi dobrý, nám pomohl. Jsme tady s vámi jen díky Jeho milosti, štědrosti Božího lidu. Mám na srdci pár myšlenek, které vám dnes chci předat. Začneme v 1. Královské 18:21: „*A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu, řekl: I dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova.*“ Halelujah! Dnešní situace v Izraeli je jako kopie příběhu Eliáše. Lépe řečeno, my jsme kopií toho, co se stalo v těch dobách v Izraeli. Dávlova taktika se nezměnila. Byla tam také žena jménem Jezábel, a tu můžeme považovat za určitý prototyp ducha Jezábel. Byla testovacím vzorkem té věci.

Víte, co je to prototyp, že? Někdo něco vyrobí a pak vezme první kus a testuje ho, aby objevil případné slabiny výrobku. Dábel pracuje podobným způsobem. Protože není všemohoucí a všudypřítomný a samozřejmě také vševědoucí, musí objevit všechny slabiny. Díky tomu zdokonalí podvod.

V té době vládl duch Jezábel v Izraeli nad Božím lidem. Dnes je to stejné jako tehdy. Jen Jezábel se nemusí nezbytně projevovat skrze ženu. Může to být cokoliv, co zaujme místo náležející Kristu.

V životě každého z nás je slabá stránka, kterou je třeba obrátit v silnou. Dábel bude koncentrovat své úsilí na naše slabá místa. V našem srdci jsou místa, která jsme ještě Bohu nevydali. Právě tato místa se mohou stát územím Jezábel. Pracuje však ráda pod povrchem. Musí se skrývat, protože jsme lidé, kteří mají mnohé poznání.

V Bibli je řečeno, že jsme „*vzdělaní na základ apoštolský a pro-rocký, kdež jest gruntovní úhelny kámen sám Ježíš Kristus,*„ (Ef 2:20) Halelujah! Podle 1. Petrovy 2:5 jsme živé kameny, budující se v duchovní dům. Halelujah! „*Opět řekl Eliáš lidu: Já sám toliko pozůstal jsem prorok Hospodinův, proroků pak Bálových jest čtyři sta a padesáte mužů.*“ (1Kr 18:22) Dábel si přeje, je to součástí jeho taktiky, abychom si mysleli, že nás nepřítel převyšuje počtem. Jestli ale umíte počítat, tak sečtete sedm

tisíc proroků, které Hospodin skryl, s Eliášem, a máte sedm tisíc jedna ku čtyři sta padesáti Bálovým prorokům. Jinými slovy, Bál čelí početní převaze asi 14:1. Bůh nás dnes zve, abychom byli započtení k těm sedmi tisícům a jedné. Věřím, že tento rok byl rokem rýsování rozdělující linie. A Bůh toto dílo již dokonal. Linie je dána, nyní je na nás, abychom se rozhodli, na které straně chceme být. V situaci v 1. Královské máme na jedné straně Bála – je-li Bál bohem, služte mu, na straně druhé Boha. A tak je-li Bůh Bohem, služte Jemu!

Církev je však napadena. Doktríně Bála se na mnoha místech podařilo proniknout do církve. Jde nyní o to smazat rozdělující čáru a vyvolat dojem, že Bůh a Bál jsou jedno. Chci vám však říct, že mezi nimi existuje

Je-li Bůh
Bohem, služte
Jemu!

veliký rozdíl. Jeden vede k životu věčnému, ten druhý ke smrti, zavržení a zničení. Záhuby – to byl od počátku ďáblův plán. Není to něco, co přijal či stvořil jen tak mimochodem, měl to na srdci od svého počátku. Samo jeho odpadnutí a pád z nebe z pozice Heylela byly činem zhouby. Jeho touhou je zopakovat tento čin s Božím stvořením.

Jste-li schopni uvěřit lži, čím víc následujete lež, tím více je váš život lži podobný. Pokud Bůh nezasáhne, stane se lží nakonec i váš život a zjistíte, že se nacházíte na místě zavržení. Všimněte si ale, že zavržení závisí na vaší volbě. Jinými slovy, na to, aby ďábel mohl pracovat a dovést vás do záhuby, potřebuje vaše svolení.

1. Královská 18:23: „*Necht' jsou nám dáni dva volkové, a at' vyberou sobě volka jednoho, kteréhož necht' rozsekají na kusy a vkladou na dříví, ale ohně at' nepodkládají. Jáť také připravím volka druhého, kteréhož vložím na dříví, a ohně nepodložím.*“ Součástí volby jsou určitá pravidla. V této konkrétní situaci byl určující pro zodpovězení otázky, kdo je Bůh, sestupující oheň. I Eliáš se musel podříditi tomuto pravidlu. My jako Boží lid toužíme po ohni sestupujícím z nebe.

Nedávno měl někdo sen, ve kterém vyhasly lampy ve svatyni. Aby bylo možné je znovu rozsvítit, bylo zapotřebí původního ohně, jímž byly zapáleny. Můžeme přinést jakýkoliv oheň. Zapálit oheň je velmi snadné. Dnes máme mnoho nástrojů, kterými můžeme zapálit oheň. Zdá se to tak snadné – prostě zapálíme oheň, rozžehneme lampy a budeme mít světlo. V Bohu však existují principy. Pokud se jimi nebudeme řídit, nenastane očekávaná změna.

Ďábel je zná. On také zapaluje oheň. Bible ho nazývá cizím ohněm. Cizím ohněm je slovo, které zní jako synovství, vypadá jako synovství, používá stejnou terminologii. Ale něco je v něm špatně. Obsahuje lidský prvek a dotýká se srdce podivným způsobem. Je „cizí“. To je to, s čím jsme konfrontováni.

Co se týče Filistínců, je zde jedna zajímavá věc. Dnes jim říkáme Palestinci. Sílí volání po jejich nezávislosti a touha po státnosti. Nacházím zajímavou paralelu mezi tím, co se děje mezi Palestinou a Izraelem dnešních dní, a tím, co probíhá dnes v církvi. I v církvi dnes sílí volání plné nespokojenosti, špatné nálady, s požadavkem nezávislosti. Chtějí ale žít pod stejnou střechou. (Iz 4:1) Máme-li však rozeznání, které bychom měli mít, vnímáme, že to není nic jiného než duch Jezábel a jeho záměry, přikryté vším tím nánosem okázalosti. Za vším tím make-upem je plán zničit a zahubit proroky, zabít prorocký aspekt církve.

Proto říkávají: „Tohle nemůžeme kázat!“ – „Tak to nemůžeme říkat!“

Nastal však den a čas volby. Pokud je Bál Bohem, pak mu služme, je-li však Bůh Bohem, pak služme Jemu. Halelujah!

Čtème dál: *„I stalo se, když již bylo s poledne, že prorokovali až dotud, když se obětuje obět suchá, ale nebylo žádného se ohlášení, ani kdo by odpověděl, ani kdo by vyslyšel.“* (1Král 18:29) My sloužíme živému Bohu. Bohu, který nespí! Bohu, který má služebníky, jako byl Eliáš a „sedm tisíc dalších, kteří se nepoklonili obrazu Bála“. (Řím 11:4) Ti všichni bdí, a proroci Bála proto nemohou dosáhnout klamu a vytvořit oheň.

Bratr Martin se s námi sdílel o snu, ve kterém duchové, kteří v minulosti pracovali a měli určitou míru úspěchu proti Božímu lidu, nebudou již schopni čehokoliv dosáhnout, protože je zde společnost Eliáše, kterou Bůh pomaže. Připraví si ji ke dni a hodině a pošle na místa zvaná hora Karmel. Bůh si dá schůzku s nespravedlností. Na té schůzce bude Bůh demonstrovat spravedlnost, která ukáže na standard, jemuž se svět musí podřídít. Halelujah!

Vidíme jej ve verši 30. Třicítka je symbolem čeho? Dospělosti, synovství, je to tak? Můžeme to vystopovat napříč celou Bibli. V životě Davida, v životě Ježíše, v životě Josefa... Všichni tito mužové dosáhli ve svých 30 letech postavení či pozice, na níž byli připravováni předchozích třicet let. Amen!

„Zatím řekl Eliáš všemu lidu: Přistuptež ke mně.“ (1Král 18:30) Neříká to snad Bůh? *„Přistuptež ke mně.“* Přiblížte se ke mně. V Židům je

řeceno, že, „*majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjití do svatyně skrze krev Ježíšovu...*“ (Žd 10:19)

„*I přistoupil všecken lid k němu. Tedy opravil oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený.*“ Nejdříve musíme opravit oltář. To je to první, co musíme udělat. Musíme přitom jít do Písem. Tento oltář nemůže být jen tak ledajaký oltář. Toto není evangelium toho, co je po ruce. Nemůžeme popadnout kdeco, jen aby to v tu chvíli posloužilo. Musíme použít to, co vyhovuje Božím instrukcím. Verš 31: „*Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenů, (vedlé počtu pokolení synů Jákobových, k němuž se byla stala řeč Hospodinova, že Izrael bude jméno jeho).*“ Dvanáct kamenů. Vyhovuje jakýkoliv kámen? Ne! Otočme si do Exodu 20:25: „*Jestliže mi pak vzděláš oltář kamenný, nedělej ho z kamene tesaného; nebo jestliže pozdvihneš železa na něj, poškrvniš ho.*“ Nemůže to být tesaný kámen.

Pojďme dál, do Jozua 8:31: „*(Jakož přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, synům Izraelským, jakož psáno jest v knize zákona Mojžíšova,) oltář z kamení celého, nad nímž nebylo zdviženo železo, a obětovali na něm oběti zápalné Hospodinu, obětovali i oběti pokojné.*“

Abychom mohli opravit Boží oltář, potřebujeme neotesané kameny. Co víme o neotesaných kamenech? Nemají přirozený vzhled? Mohli bychom říct, že jsou stvořeny Bohem. Přemýšlím o hladkém kameni. Takovém, který najdete v řece. Co ty kameny ohladilo? Byly ohlazeny tekoucí vodou a vzájemným omíláním. Dokonce pouhý proud tekoucí vody vyvíjí na kámen tlak, kterému se poddá bez ohledu na to, jak je tvrdý. Proud vody určí tvar kamene. Není to snad duch všemohoucího Boha a voda jako Boží slovo? Když mluví Bůh, je to řeka tekoucí přes kameny, živé kameny, která přizpůsobuje tvar kamenů svému plánu. My víme, jak má vypadat výsledný projekt, že ano? V Danielovi čteme, že konečný plán je „*kámen, kterýž nebýval v rukou..., učiněn jest horou velikou, a naplnil všecku zemi*“ (Daniel 2:34–35)

Nejdříve
musíme
opravit oltář.

Jsme konfrontováni s podvodem. Bratří zmiňovali ekumenické hnutí. Chcete-li porozumět ekumenickému hnutí, musíte zpět k babylónské věži. Tam ďábel započal svůj plán. Podíváte-li se do Genesis, v 11. kapitole (číslo 11 zde má svůj význam – je to číslo zmatku, rozkladu a nedokončenosti) je řečeno: „*Byla pak všecka země jazyku jednoho a řeči jedné.*“ Bible historicky mluví o přirozeném jazyku a přirozené řeči. V dnešní době vidíme, že se vývoj země vrací kruhem zpět a na přirozené rovině padají jazykové bariéry. Mnohem důležitější však je, že

i v duchovní oblasti svět dochází k jednomu jazyku a jedné řeči. Tím jazykem je ekumenismus. Proklamují to ve světě politiky. Kážou o tom v sekulárním i v náboženském světě. I církev Božích synů je konfrontována s tímto druhem kázání.

„*I stalo se, když se brali od východu...*“ (Vše má svůj význam. Východ značí Boží mysl. Jako Boží dítě chci Boží mysl. Tudíž bych teoreticky měl jít na východ. Ale dnes duch světa, „*kterýž nyní dělá v synech*

zpouř“ (Ef 2:2), se vzdaluje od východu.)

„*...nalezli pole v zemi Sinear, a bydlili tam. A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení...*“ (Gen 11:2–3)

Đábel od
samého počátku
používá
náhražky.
Cihly místo
kamení.

Đábel od samého počátku používá náhražky. Cihly místo kamení. Zastavme se a řekněme si, co je cihla. Cihlu stvořil člověk. Je náhražkou. Cihly jsou synonymem otroctví. Právě cihly vyráběli Izraelci, když byli otroky v Egyptě. Egypt je prototypem světa. Đábel chce, abyste vyráběli cihly. Je to však mnohem horší. Chce z vás cihlu vytvořit. Musí na to jít zlehka, chce vás přece podvést... Kdybych přišel

a tvrdil vám, že mám jinou barvu pleti, než mám, a bylo by zjevné, že to není pravda, asi byste mi neuvěřili. Musím nejdřív se svou barvou kůže něco udělat, abych vás přesvědčil. Přesto jsem po celou tu dobu v nitru někým jiným. Đábel proto musí začít pomalu a přijít s věcmi, které jsou nám důvěrně známé. Rozumíme tomu, co značí celé, netesané kameny. V 1. Petrově 2:5 čteme o Boží touze učinit nás „*živými kameny*“. To je to, co očekáváme! Halelujah!

Đábel nemůže přijít a nabídnout vám cihly. Musí přijít v podobě, na kterou jsme zvyklí. Takovou podobou je pro nás kázání, a tak je to správně. Neboť Bible říká, že skrze bláznivé kázání se Bůh rozhodl zjevit tajemství království. (1Kor 1:21) Je to kázání. Đábel se tedy rozhodl vstoupit do kazatelské činnosti. Všimáte si, jak se začíná pomaloučku měnit barva jeho kůže? Nemůže začít své kázání na téma „*Jak se stát cihlou*“ a použít cihlářské obraty a slovník. Musí použít to, na co jsme zvyklí, a trošičku to změnit. Musí najít něco trošku mezi, stvořit takovou šedou zónu či směsici. Jistě nebude mluvit o cihlách ani o netesaných kamenech. O čem bude mluvit? Možná o tesaných kamenech? Co čteme? „*...nedělej ho z kamene tesaného; nebo jestliže pozdvihneš železa na něj, poškrvniš ho.*“ (Ex 20:25) Đábel uchopí váš ohlazený kámen a začne jej

tvarovat do podoby cihly. Nejde jen o „tesané“ poselství, mnohem důležitější je, že jde o to tvořit z vás tesaný kámen. Víte, má na mysli věž, kterou chce postavit. Je to tak, že? Potřebuje bezbožnou společnost, chce ji stvořit.

Víte, že budova ústředí EU (pozn.: nová budova Rady ministrů) má podobu babylonské věže v nedokončeném stavu? Jakmile lidé v Genesis dosáhli jednoty, zatoužili postavit velikou věž. Což byl mimochodem první svépomocný program. Měli čerstvě v paměti potopu, a tak je napadlo: Jak se zachráníme? Rozuměli tomu tak, že jejich spásou bude postavit něco vysokého. Vždyť je napsáno: „...*věži, jejíž by vrch dosahal k nebi.*“ (Gen 11:4) A tak vytvořili teologii spasení mimo Boha. Chceme-li rozumět některým věcem, které se dějí v církvi i v literatuře, která církve zaplavuje, a dovolíme Bohu, aby nám otevřel oči, zjistíme, že některé z těchto věcí mají své kořeny v babylonské věži. Což je konec konců vzpoura.

Jezábel (jako součást toho všeho) je vrcholem sebeuctívání. Jedna z myšlenek a stížností, které slycháváme, je, že není dost lásky. Odhalili jsme ale, že kořen této věci nepochází od Boha, ale z Jezábel. V mé Bibli v 1. Janově epištole čtu, že mám milovat Toho, kdo zplodil, a když budu milovat Toho, jenž zplodil, budu milovat i toho, kdo jest zplozen z Něho. (1Jan 5:1) Jinými slovy, myšlenka nedostatku lásky není nic jiného než stavění z cihel. Když se pokládají cihly, kladou se do řad, horizontálně. Dosahuje se tak jasné struktury a konstrukční pevnosti. Pokládají se do řad a na ně vrstva malty a na ni další vrstva cihel.

Tyto svépomocné doktríny mají charakter „horizontální“ služby. A vždycky je to o pocitech, jak se při tom cítím. – „Neříkej to, necítím se u toho dobře.“

Říkám si, jak se asi cítil Ježíš, když šel na kříž? Nebo byl Jeho vertikální vztah s Bohem natolik silný, že převládl nad horizontálním? O tom musel mít Pavel nějaké zjevení. Vždyť v epištole Židům napsal: „*Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.*“ (Žd 12:2) A znovu nás povzbuzuje: „*Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.*“ (Řím 12:1) Když říká „těla svá“, co tím myslí? Co myslí slovy „těla svá“? Mluví o vaší duši. To, co vidíte, je jen prostředek. Není to má duše. Neznamená to, že tohle tělo nebude vydáno nějaké míře utrpení. Je to však duše, po které Bůh touží. Kterou část duše Bohu upřete? Žádnou? Chvála Pánu!

„I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna.“ (Gen 11:3)

Pojďme se vrátit do 1. Královské 18:31: *„Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenů, (vedlé počtu pokolení synů Jákobových, k němuž se byla stala řeč Hospodinova, že Izrael bude jméno jeho).“* Podle pokolení synů Izraelských. Byl jsem vyučován, že Jákob reprezentuje tělesného křesťana a my že jsme se nacházeli na místě tělesnosti. Boží touhou však je přenést nás z místa tělesnosti na jiné místo, které nazývá Izrael. Halelujah!

„A vzdělal z těch kamenů oltář ve jménu Hospodinovu; udělal také struhu vůkol oltáře zšíří, co by mohl dvě míry obilé vsíti.“ (1Král 18:32)

V jedné části snu, který zde byl zmíněn a týkal se pankáče, jehož příchod měl vyvolat problémy, byla situace, kdy volali na linku tíšňového volání. Číslo té linky bylo 82900. Osm je číslem nových počátků. Chvála Pánu. Věřím, že nový počátek přichází díky rozhodnutí. Dvě značí Boží slovo či svědectví. Tudíž nový počátek, Boží slovo a číslo devět je číslo soudu. Bůh v tomto případě přichází, aby posoudil vaši volbu. Na místě soudu dochází ke konečnému rozhodnutí. A každá volba bude takto označena, čímž se stane oficiální.

Máme možnost volby. Můžeme jít zpět a být spokojení a šťastní na místě, kde jsme, nebo máme možnost naopak volat na tíšňovou linku. Zajímavé je, že v uvedeném čísle jsou dvě nuly. Nula je symbolem semene. Bůh nám právě v této době, v situaci hory Karmel, dá símě. Záměrem je zplodit Krista a zplodit Boží syny na světě. Halelujah!

Zjistili jsme, že Eliáš vykopal okolo oltáře příkop. Kde k tomu vzal pokyny? Četl to snad v příručce o stavění oltářů? Chvála Pánu. Nebo to slyšel od Boha? Víte, přichází doba, kdy nám Bůh řekne, jak postavit oltář. Nemám konkrétní zjevení, co znamenají dvě míry obilí v jiném rozměru než v tom přirozeném. Nekopal tak dlouho, až se mu zdálo, že už to stačí. Kopal, dokud nedosáhl konkrétní míry. Kope me kolem svého oltáře? Připravujeme se na oheň, který Bůh sešle? Víte, on se na oheň připravoval! *„Narovnal i dříví, a rozsekav volka na kusy, vkladl na dříví. A řekl: Naplňte čtyři stoudve vodou, a vylíte na obět zápalnou i na dříví.“ (1Král 18:33–34)* Narovnal i dříví. Máme tady nějaké dříví? Jste dříví? Copak nás Bůh nepřirovnává v Písmu ke dříví? Není zde Duch svatý k tomu, aby „narovnal dříví“? Postavil oltář? Víte, co je úžasné? Bůh tady, na tomto místě, ukazuje mnohačetné vyjádření. Dnes totiž místo oltáře ze skutečných kamenů jsou někteří z nás těmi kameny, živými kameny spojenými dohromady. Jiní jsou dříví a možná jsou mezi námi někteří, kteří jsou beránkem vloženým na dříví. Zvažte jen, co se stalo.

Oheň nepohltil jen oběť, pohltil všechno! Je to tak? (Teď jsem předběhl sám sebe 😊.)

Čtyři nádoby s vodou. Co značí číslice 4? Čtyři jsou číslicí soužení. Dá se říct, že soužení probíhá na dvou úrovních. Bible zmiňuje soužení, jaké svět ještě neviděl. (Dan 12:1, Joel 2:2, Mt 24:21) Je však i soužení, které Bůh používá, aby svůj lid připravil. My máme být přeci lidmi, kteří zvítězí uprostřed soužení, kterým svět musí projít. Potřebujeme čtyři nádoby s vodou. Oheň, který Bůh sešle, se liší od jakéhokoliv jiného ohně, který kdy poslal.

Máme oltář, oběť i oheň. Kde budeme hledat oheň? Tam, kde šlehají plameny? Ve skutečnosti ne. Jsou to jen plameny, žár je dole. Dole dochází ke spalování. Plamen, který vidíme, je jen plyn uvolněný z ohně. Takže je oheň na jedné rovině, a jiný oheň, který je mnohem intenzivnější, na jiné rovině.

Hmota je ve fyzice popisována třemi skupenstvími. Pevným, tekutým a plynným. Je však ještě jedna úroveň hmoty, která je často nazývána čtvrté skupenství a jmenuje se plazma. Je možné ji pozorovat například v neonovém světle. Blesk je formou plazmy. Existuje oheň, který dosáhne tak vysoké teploty, že plyny ionizují a stanou se plazmou. Věřím, že Boží oheň se nepodobá žádnému ohni, který seslal dříve. Co je to za oheň, že dokáže pozřít nejen dřevo, ale i kámen? Jaký druh ohně dokáže vypít vodu? Víte, že ve vhodném prostředí dokáže plazma zapálit vodu? Způsobí, že se voda rozloží, z H₂O vznikne kyslík a vodík. Jakmile máte vodík a kyslík, dochází ke spalování. Rozdělíte-li vodu na vodík a kyslík, dojde k hoření. Takový oheň chce Bůh přivést do našich srdcí. Nejen spálí oběť a oltář, stane se také soudem těm, kteří stojí za nespravedlností.

Neonový nápis v noci velmi dobře svítí, že? Uvědomili jste si, že ve dne také dobře svítí? Takový druh světla chce Bůh vložit do našich srdcí. Bůh nás chce učinit přesně takovým druhem lidí, neboť je řečeno: „*Neboť Bůh náš jest oheň spalující.*“ (Žd 12:29)

Je to volba: Chceme Boha, který je oheň spalující, nebo chceme oklamání tesaných kamenů? Zvolme si tedy moudře, učíňme kvalifikovanou volbu. Chceme celý kámen, ne otesaný. Chvála Pánu!

„*Stalo se pak, když se obětuje oběť suchá...*“ (v čas večerní oběti) (1Král 18:36) Jaký je nyní čas? Je čas večera? Jsme na konci věků a je čas

Chceme Boha,
který je oheň
spalující, nebo
chceme
oklamání
tesaných
kamenů?

večerní oběti. Prožíváte, jak je váš život tažen na oltář? Jako příklad mohu užít jen sebe. Byl bych nyní doma a snažil se na internetu chytit signál, Bůh však měl jiný záměr. A tak kam vane vítr, učím se vát i já. Amen.

„Stalo se pak, když se obětuje obět suchá, přistoupil Eliáš prorok a řekl: Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedlé slova tvého činil všechny věci tyto. Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne,...“ Slyšíte dnes Božího ducha? Halelujah! *„.... aťby poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase. V tom spadl oheň Hospodinův, a spálil obět zápalnou, dříví i kamení i prst; též vodu, kteráž byla v struze, vypil.“* Chvála Pánu!

Vyvolme sobě dnes.

Bůh vám požehnej!